

Arrest

nr. 226 370 van 20 september 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 september 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 10 september 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van Mr. L. ACHAOUI, die loco Mr. Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. E. WILLEMS, die loco Mr. C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Aan de verzoeker werd reeds voorheen op 9 februari 2019 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.2. Uit een vingerafdrukkenonderzoek blijkt vervolgens dat verzoeker reeds op 23 juni 2015 een verzoek om internationale bescherming deed in Zwitserland.

1.3 Op 26 maart 2019 werd verzoeker overgebracht naar Zwitserland op grond van artikel 18, 1, d, van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (verder: de Dublin III-verordening).

1.4 Op 10 september 2019 werd er aan verzoeker een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18§1d) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer O.Y. hierna de betrokkene, verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben.

Op 03/10/2018 werd hij een eerste maal aangetroffen op het Belgische grondgebied zonder enig bewijs van geldig verblijf voor te kunnen leggen. Betrokkene verklaarde X te heten en minderjarig te zijn.

Op 10/10/2018, 11/12/2018 en 14/12/2018 werd betrokkene eveneens aangetroffen zonder bewijs van geldig verblijf te kunnen voorleggen. Op 09/02/2019 werd betrokkene nogmaals aangetroffen en deze keer werd een Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies light) uitgevaardigd en werden twijfels geuit over zijn verklaarde geboortedatum en werd een onderzoek hiernaar gevorderd. Dit onderzoek wees uit dat de twijfels gerechtvaardigd waren en betrokkene niet minderjarig was. Dactyloscopisch onderzoek werd deze keer ook gedaan en leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 23/06/2015 om internationale bescherming vroeg in Zwitserland.

Op 20/02/2019 werd een eerste terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse autoriteiten die na herziening op 14/03/2019 uiteindelijk de verantwoordelijkheid aanvaardden betreffende het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, op grond van artikel 18§1d) van de Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 26/03/2019 werd de betrokkene Overgebracht naar Zwitserland.

Op 03/07/2019 meldde de betrokkene zich echter opnieuw in België aan bij onze Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) waarbij hij de intentie kenbaar maakte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 08/07/2019 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij niet in het bezit enige reis- of identiteitsdocumenten.

Op 11/07/2019 werd de betrokkene bij de DVZ gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierin verklaarde hij in 2014 Eritrea over land verlaten te hebben voor Ethiopië waar hij verklaarde een tweetal maand verbleven te hebben. Vervolgens verklaarde de betrokkene dat hij naar Soedan trok, waar de betrokkene verklaarde een 5-tal maanden verbleven te hebben. Vanuit Soedan verklaarde de betrokkene met behulp van smokkelaars via Libië (waar hij verklaarde een maanden verbleven te hebben) uiteindelijk met de boot Italië bereikt te hebben, waar hij verklaarde het grondgebied van de lidstaten betreden te hebben in de loop van juni 2015. Volgens zijn verklaringen reisde hij vervolgens een week later door naar Zwitserland, waar de betrokkene verklaarde een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben eind juni 2015. Betrokkene kreeg negatieve beslissingen van de Zwitserse autoriteiten. De Betrokkene verklaarde daarna naar het VK te proberen gaan via Frankrijk en België vanaf september 2018.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op DVZ dd. 11/07/2019 werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij hoopt hier 8 maanden was voordat hij een verzoek indiende dus hij België kende. Als bezwaar tegen een overdracht naar Zwitserland voert de betrokkene aan daar een negatieve beslissing kreeg en dat hij vreest teruggestuurd te worden naar Eritrea. De betrokkene verklaarde verder wettelijk ongehuwd te zijn (zou wel religieus getrouwd zijn met een vrouw die in Eritrea verblijft) en een te zus te hebben die in Noorwegen verblijft, een broer in Zwitserland. Betreffende zijn gezondheid verklaarde betrokkene in goede gezondheid te verkeren.

Op 15/07/2019 werd opnieuw een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse autoriteiten die na herziening op 26/07/2019 uiteindelijk de verantwoordelijkheid aanvaardden betreffende het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, op grond van artikel 18§1d) van de Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene zou de toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013 kunnen verzoeken op grond van de bewering dat de betrokkene in geval van terugkeer naar Zwitserland een risico loopt op refoulement naar Eritrea waar hem met grote waarschijnlijkheid behandeling zou te wachten staan die in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of dat de procedure of de opvang voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de bevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen (EG) nr. 343/2003 en heden Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grotemoeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene

toekomst om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op DVZ dd. 11/07/2019 werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij hoopt hier 8 maanden was voordat hij een verzoek indiende dus hij België kende. Als bezwaar tegen een overdracht naar Zwitserland voert de betrokkene aan daar een negatieve beslissing kreeg en dat hij vreest teruggestuurd te worden naar Eritrea. De betrokkene verklaarde verder wettelijk ongehuwd te zijn (zou wel religieus getrouwd zijn met een vrouw die in Eritrea verblijft) en een te zus te hebben die in Noorwegen verblijft, een broer in Zwitserland. Betreffende zijn gezondheid verklaarde betrokkene in goede gezondheid te verkeren.

Op 15/07/2019 werd opnieuw een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse autoriteiten die na herziening op 26/07/2019 uiteindelijk de verantwoordelijkheid aanvaardden betreffende het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, op grond van artikel 18§1d) van de Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene zou de toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013 kunnen verzoeken op grond van de bewering dat de betrokkene in geval van terugkeer naar Zwitserland een risico loopt op refoulement naar Eritrea waar hem met grote waarschijnlijkheid behandeling zou te wachten staan die in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of dat de procedure of de opvang voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen (EG) nr. 343/2003 en heden Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het

EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Zwitserland voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Daarnaast dient te worden benadrukt dat Zwitserland dan wel geen lidstaat van de Europese Unie is, maar wel door middel van een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het “Dublin-acquis”.

Zwitserland ondertekende net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Zwitserland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een grondig en individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het “Dublin-acquis”. Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Zwitserland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België in Zwitserland ingediende verzoek tot internationale bescherming niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Zoals reeds vermeld stemden de Zwitserse autoriteiten in met een terugname van het verzoek van betrokkene op basis van artikel 18§1d). Dit betekent dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene reeds werd afgewezen door de Zwitserse autoriteiten. Dit impliceert bovendien ook dat betrokkene na overdracht aan de Zwitserse instanties in Zwitserland de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Zwitserse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zwitserland zal dit verzoek wel degelijk inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de Zwitserse instanties. Artikel 18§1d) luidt als volgt: “de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen verder ook naar artikel 18§2 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland dient te worden opgemerkt dat deze geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Zwitserse autoriteiten. Het gaat hier enkel om het feit dat zijn asielaanvraag in Zwitserland meermaals zou zijn afgewezen, hetgeen gewoon onlosmakelijk deel uitmaakt van het voeren van een asiel en migratiebeleid. Bovendien wensen we te benadrukken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing

ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene dient tenminste een begin van bewijs te leveren dat concrete omstandigheden betreffende zijn persoon een risico inhouden op een schending van artikel 3 bij een overdracht naar de volgens de dublin-verordening verantwoordelijke lidstaat. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland echter geen concrete gegevens aan betreffende zijn persoon die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor repatriëring naar Eritrea volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat haar asielaanvraag afgewezen werd in Zwitserland, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland. In dit kader is het jammer voor alle betrokken partijen dat de betrokkene ervoor koos om zich naar een andere lidstaat te begeven om daar een ander verzoek om internationale bescherming in te dienen zeker omdat de betrokkene van mening lijkt te zijn dat zijn rechten in Zwitserland niet werden gerespecteerd. Het is dus zo dat het Europese asielstelsel voorziet in de mogelijkheid om zich te wenden tot bijvoorbeeld het EHRM indien de rechtsmiddelen binnen een bepaalde lidstaat zouden zijn uitgeput en de betrokkene meent dat een bepaalde beslissing toch een schending inhoudt van de verplichtingen die rusten op de betrokken lidstaat en voortvloeien uit het EVRM. Indien de betrokkene zou aanvoeren niet meer over de vereiste middelen te beschikken om zijn rechtsmiddelen daadwerkelijk te benutten dient bovendien te worden opgemerkt dat uit het Amnesty International rapport van 2016/2017 (een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat een nieuwe wet in Zwitserland voorziet in kosteloze juridische bijstand voor asielzoekers vanaf het jaar 2019.

Hierbij wensen te ook nog te verwijzen naar een uitspraak van de Rechtbank van Den Haag dd. 27/03/2018 (NL18.4174) waar een beslissing werd aangevochten die een verzoeker uitwees naar Zwitserland. Het ging hier ook om een verzoeker om internationale bescherming uit Eritrea die de behandeling van zijn verzoek geweigerd werd omdat Zwitserland hiervoor verantwoordelijk was. De verzoeker voerde hier eveneens aan dat een terugkeer naar Zwitserland hem blootstelde aan een risico van refoulement. Ook hier was het oordeel van de Nederlandse rechtbank dat er geen sprake kon zijn van een schending van het Europese recht door de Zwitserse overheden aangezien zij ook partij zijn van de op het asielrecht van toepassing zijnde verdragen en alle voor de verzoeker voorhanden zijnde rechtsmiddelen die een schending hiervan zouden kunnen rechtzetten vanuit Zwitserland niet werden uitgeput. Het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database over Duitsland (Guillaume Bébert, Adriana Romer, Lucia Della Torre en Cinzia Chirayil, “Asylum Information Database –Country Report – Switzerland”, laatste update op 22.02.2019, hierna AIDA-rapport genoemd) stelt verder ook dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 38, “No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed”).

Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek of een verzoek tot revisie (“subsequent application” of “request for re-examination”). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (pagina 54). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang (“reduced material conditions”). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (“Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice”, pagina 65). Bovendien bestaat er noodhulp waarbij personen waarvoor er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd

waarbij "these persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress" (pagina 67).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen noch toont dat aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betrokkene zou kunnen de nadruk proberen te leggen op de gewijzigde politieke houding ten opzichte van Eritreeërs in Zwitserland. We wensen hierbij te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om op zijn minst enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. Tot op heden wordt hiervoor in ieder geval nog geen enkel element aangehaald. Zoals reeds eerder aangehaald is een loutere weigering van een asielaanvraag geen indicatie. Zeker niet omdat Zwitserland geenszins is overgegaan tot een systematische weigering van de verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen. Het gaat hier gewoon om verandering van het beleid die mogelijk wel gekarakteriseerd kan worden als een verstrenging in die zin dat er voor de erkenning van verzoekers die beweren de Eritrese nationaliteit te hebben een wijziging in aanpak is gebeurd die geleid heeft tot een minder hoge erkenningsgraad. Eritreeërs die in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indienen zijn desondanks echter nog steeds dé meest erkende bevolkingsgroep in heel Zwitserland met een erkenningsgraad van meer dan 60% (zie stats AIDA-rapport). De loutere afwijzing kan dus op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn van enige aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van de dublin-verordening.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen.

Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat, in casu Zwitserland, tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielvraag te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande het feit dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest

van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Zwitserland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Zwitserland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van een analyse van deze rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Zwitserse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Zwitserse autoriteiten zullen bovendien op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. We wensen hierbij te benadrukken dat er tot op heden geen concreet voorbeeld voorhanden is van een geval waarbij deze gewijzigde houding ook daadwerkelijk geleid heeft tot gedwongen terugkeer naar Eritrea. Dit temeer omdat, zoals blijkt uit het rapport van het Observatoire Romand (een kopie hiervan werd toegevoegd aan het administratief dossier), er bij afwezigheid van een terugname-akkoord geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland plaatsvinden. Een wijziging in deze toestand lijkt ook niet voorhanden te zijn. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beiden op til is. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door VN-comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017), hetgeen het nog moeilijker heeft gemaakt voor Zwitserland om effectief over te gaan tot (gedwongen) repatriëring naar Eritrea. Het Comité beval hierop namelijk de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (pagina 59-60 van het AIDA-rapport). Het is belangrijk om op te merken dat het in deze zaak om zeer inhoudelijk specifieke gegevens ging en betrekking had op de periode 2014-2016. De betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden.

Betreffende de toetsing aan artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht naar Eritrea, wensen we bovendien te benadrukken dat zelfs het EHRM in zijn arrest van 20 juni 2017 (EHRM – M.O. v. Zwitserland met nr. 41282/16) bovendien bevestigde dat een verwijdering naar Eritrea op zich geen schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM. Enkel als in het specifieke geval van de betrokkene kan worden aangetoond dat zoiets daadwerkelijk het geval is, kan men hiertoe besluiten. De betrokkene haalt geen elementen aan betreffende zijn person die zo'n conclusie dwingend maken. Dit arrest was bovendien nog voor de hoopgevende gebeurtenissen van 2018 in Eritrea (akkoorden met de buurlanden na decennia van afwezige diplomatie en militaire spanningen) die, hoewel ze volgens het World Report 2019 van Human Rights Watch weinig impact hebben gehad op de naleving van de mensenrechten in Eritrea, op zijn minst geen indicatie zijn dat de toestand in Eritrea danig verslechterd is sinds het arrest van het EHRM dat zich nieuwe, zwaarwichtige gronden opdringen die een automatische schending van artikel 3 doen vermoeden bij een uitwijzing naar Eritrea.

We wensen hierbij ook extra aandacht te vestigen op de overwegingen van het Hof. Het Hof stelde duidelijk dat men eerst en vooral een beroep moest doen op alle beschikbare rechtsmiddelen binnen de betrokken lidstaat voordat men een vordering bij het EHRM kan instellen. Een aanvoelen of twijfels bij het mogelijk succes ervan doen hieraan geen afbreuk (§87). Het spreekt voor zich dat het Hof hierbij op geen enkel moment spreekt over het indienen van een verzoek in een andere lidstaat als een remedie tegen vermeende schendingen door Zwitserland van het Europese recht. Wij zijn van oordeel dat een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat indienen om een vermeend onrecht (onterecht afgewezen asielaanvraag van de betrokkene) recht te zetten geen onderdeel uitmaakt van

het Europese asielcontentieux en niet terug te vinden is in de letter, noch in de geest, van Verordening (EU) nr. 604/2013. Integendeel, het Europese kader voorziet in rechtsmiddelen om vermeend onrecht door een bepaalde lidstaat vast te stellen én recht te zetten. Het is in casu zeer duidelijk, betrokkene verklaart dit letterlijk zelf in zijn gehoor dd. 05/08/2019, dat hij gebruik maakt van de vrijheid die hem werd gegeven in Zwitserland om het land vrijwillig te verlaten om een aanvraag in een andere lidstaat in te dienen en op die manier het vermeende onrecht dat hij aan Zwitserland toeschrijft recht te zetten. Dit gaat volledig voorbij aan de mogelijkheid die bestaat om schendingen van het EVRM door Zwitserland te laten rechtzetten. Nergens in de Dublin-Verordening is er sprake van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat als rechtsmiddel tegen vermeend onrecht door een andere lidstaat. Indien de gewijzigde toestand van de Zwitserse politiek ten opzichte van Eritreeërs leidt tot een schending van het Europese recht dienen handelingen en beslissingen die daar een resultaat van zijn en een schending zouden uitmaken van het Europese recht dan ook rechtgezet te worden via de daarvoor voorziene rechtsmiddelen. Het is pas als kan aangetoond worden dat er gevreesd kan worden dat er systeemfouten bestaan in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat men een lidstaat kan verhinderen om een overdracht naar de volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat uit te voeren. De gewijzigde houding inzake het verlenen van internationale bescherming aan Eritreeërs kan op geen enkele manier worden beschouwd als een systeemfout in de zin van bovenvermeld artikel alleen al omdat, zoals hierboven al aangehaald werd, Eritreeërs nog steeds de hoogste erkenningsgraad genieten in Zwitserland van alle nationaliteiten die daar een verzoek om internationale bescherming indienen. Bovendien wordt geen voorbeeld aangehaald van iemand die daadwerkelijk gedwongen werd teruggedreven naar Eritrea, laat staan dat er een systematische praktijk zou bestaan in Zwitserland. Zo'n systematische aanpak is in de praktijk ook gewoon niet mogelijk aangezien daarvoor een akkoord met Eritrea nodig is. Zulks een akkoord is in de nabije toekomst niet te realiseren. Dit zal zo blijven zolang er geen wijziging komt in de huidige toestand van zo goed als onbestaande bilaterale relaties tussen Zwitserland en Eritrea (zie officiële website van de Zwitserse overheid www.admin.ch) die al zo is sinds het begin van de onafhankelijkheid van Eritrea.

In dit kader verwijzen we graag ook naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) dd. 15/07/2019 (nr. 224 001) waarbij voor de raad de schorsing van de tenuitvoerlegging werd gevorderd van een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Hier ging de Raad over tot toetsing aan artikel 3 en besloot vervolgens om de vordering te verwerpen. De motieven die de RVV hiervoor aanhaalt vertonen grote gelijkenissen met de concrete situatie van de betrokkene. Zo putte betrokkene bijvoorbeeld niet de rechtsmiddelen uit die hij ter beschikking heeft in Zwitserland, toonde de betrokkene niet aan dat Zwitserland effectief zou overgaan tot de repatriëring van de betrokkene noch dat de weigeringsbeslissing van Zwitserland geen grond vindt in de voorhanden zijnde concrete elementen betreffende zijn persoon.

Het kan zijn dat er politieke verschillen bestaan tussen verschillende lidstaten en dat de betrokkene achteraf gezien liever had dat zijn verzoek om internationale bescherming in een andere politieke omgeving zou behandeld geweest zijn. Ook hier dienen we te herhalen dat dergelijke keuzemogelijkheid geen onderdeel uitmaakt van het Europese asiel contentieux. Een verschil in erkenningsgraad tussen verschillende lidstaten is uiteraard op zich geen enkele indicatie van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op een bepaalde manier omgaat met verzoeken van Eritreeërs houdt geen wettelijke verplichting in voor de Belgische Staat naar elke Eritreeër toe die zich op het Belgische grondgebied bevindt.

We wensen bovendien te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Verder merken we op dat de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud dd. 11/07/2019 verklaarde in goede gezondheid te verkeren maar moe te zijn en last te hebben van stress. Er werd tot op heden door betrokkene geen verdere medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke noch zijn

mentale gezondheidstoestand aangebracht. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding zouden kunnen geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Zwitserland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. Het AIDA-rapport stelt ook dat alle verzoekers voor internationale bescherming in Zwitserland wettelijk toegang hebben tot gezondheidszorg, ook in geval van beperkte materiële opvang en beroep kunnen doen op de ziekteverzekering (pagina 83). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Middels het akkoord van 26/07/2019 hebben de Zwitserse instanties te kennen gegeven dat Zwitserland verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene op basis van artikel 18§1d) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of die zouden leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de Behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18§1d) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Zwitserse autoriteiten”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd

die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1 Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Na een algemene theoretische uiteenzetting omtrent de principes van artikel 3 van het EVRM in het kader van de Dublin III-Verordening, zet verzoeker, wat de specifieke elementen van de huidige zaak betreft, het middel verder uiteen als volgt:

“2. Application en l'espèce

1. De la décision attaquée

La décision attaquée autorise la partie adverse à procéder au transfert du requérant du territoire de la Belgique vers la Suisse. Dès lors que la décision attaquée envisage le transfert du requérant vers la Suisse, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH).

Confrontée à un risque de violation de la disposition précitée, la partie adverse est en effet tenue, conformément à ses obligations internationales, de se livrer à un examen aussi minutieux, rigoureux, attentif et actualisé que possible des données en sa possession et qui pourraient indiquer un risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

Si la partie adverse avait mené une enquête appropriée et rigoureuse et avait pris en compte l'ensemble des éléments pertinents de l'affaire en cause dont elle avait ou aurait raisonnablement du avoir connaissance, elle aurait pris une décision différente vu l'existence d'un risque réel de violation de l'article 3 de la CEDH compte tenu de l'absence de garanties procédurales suffisantes mais surtout de l'attitude actuelle des autorités suisses à l'égard des demandeurs d'asile de nationalité érythréenne.

De la décision attaquée, il ressort que la partie adverse n'a pas correctement tenu compte des éléments suivants, lesquels étaient pourtant en sa possession et qui l'auraient amenée à adopter une décision différente.

☐ *De la récente attitude des autorités suisses à l'égard des demandeurs d'asile de nationalité érythréenne, une position tout à fait isolée au sein des Etats-membres de l'Union Européenne et largement critiquée*

En Suisse, il est en effet connu que la situation juridique des demandeurs d'asile de nationalité érythréenne a été appréhendée de manière toujours plus restrictive ces dernières années :

☐ *Le 30 janvier 2017, le Tribunal Administratif Fédéral (TAF) décide que le fait de sortir illégalement d'Erythrée n'entraîne plus la reconnaissance du statut de réfugié ;*

☐ *Le 17 août 2017, le TAF estime que le renvoi en Erythrée est licite et exigible pour certaines catégories de personnes pour lesquelles on estime que le risque d'enrôlement dans le service national peut être exclu (dans une interview donnée au journal Le Temps en avril 2018, Mario Gattiker, secrétaire d'Etat aux migrations confirme la nouvelle politique mise en place à l'égard des ressortissants érythréens) ;*

☐ *Le 10 juillet 2018, le TAF va encore plus loin et conclut, dans un arrêt de principe, à la licéité et à l'exigibilité des renvois, y compris pour les personnes qui risquent d'être enrôlées dans le service national à leur retour .*

La Suisse se démarque ainsi de l'ensemble des Etats membres de l'Union européenne puisqu'il s'agit de l'unique pays qui adopte des décisions de renvoi vers l'Erythrée . Cette position tout à fait isolée de la Suisse fait bien évidemment l'objet d'une large critique de la communauté internationale.

□ La position du TAF exprimée dans sa décision du 30 janvier 2017 susmentionnée est ainsi par exemple expressément mentionnée par la Rapporteuse spéciale sur la situation des droits de l'homme en Érythrée dans son rapport du 24 juillet 2017. Dans ce rapport, la Rapporteuse spéciale rappelle avec insistance que les Érythréens ayant quitté illégalement leur pays d'origine risquent d'être détenus dans des conditions inhumaines à leur retour et d'être affectés au réaffectés au service militaire, lequel demeure constitutif d'esclavage :

« 40. Le Tribunal administratif fédéral suisse a évalué la situation des Érythréens qui retournent dans leur pays d'origine de manière un peu différente. Au début de 2017, le Tribunal a estimé, dans sa décision D-7898/2015, qu'en l'absence de tout autre facteur, la Suisse n'accorderait plus le statut de réfugié aux Érythréens qui avaient quitté leur pays d'origine illégalement. Auparavant, le départ illégal d'Érythrée était jugé suffisant pour demander l'asile en Suisse car ceux qui l'avaient fait étaient considérés par les autorités érythréennes comme des traîtres et risquaient une détention de longue durée s'ils rentraient. Selon le Tribunal, la position antérieure ne pouvait plus être maintenue. Dans sa décision, le Tribunal a noté que plusieurs Érythréens vivant en Suisse, dont certains avaient quitté leur pays illégalement, avaient pu, après avoir obtenu le statut de réfugié, retourner en Érythrée pour des visites de courte durée sans être inquiétés. Le Tribunal a jugé que le statut de réfugié ne serait accordé que si les candidats pouvaient étayer leur demande par d'autres facteurs qui pourraient leur valoir d'être considérés comme indésirables par les autorités érythréennes.

41. Dans ce contexte, la Rapporteuse spéciale réitère ses constatations antérieures, également reflétées dans les rapports de la Commission d'enquête, selon lesquelles les autorités érythréennes considèrent ceux qui quittent l'Érythrée sans visa de sortie comme étant « dans l'illégalité ». Ceux à qui le visa de sortie est refusé sont considérés comme des insoumis ou des déserteurs, ainsi que des opposants politiques assimilables à des traîtres. Si elles rentrent, ces personnes peuvent être détenues dans des conditions inhumaines et risquent fort d'être affectées ou réaffectées à la formation et au service militaires, ce qui demeure constitutif d'esclavage et de travail forcé. En outre, ainsi que l'a indiqué le Bureau européen d'appui en matière d'asile, les rapatriés potentiels ne peuvent pas tous régulariser leur situation avec les autorités érythréennes. Comme l'a signalé la Commission d'enquête, les Érythréens à l'étranger doivent signer un formulaire de demande de services d'immigration et de citoyenneté pour régulariser leur situation avant de pouvoir solliciter des services consulaires. En signant ce formulaire, les individus reconnaissent qu'ils « regrettent d'avoir commis une infraction en n'accomplissant pas le service national » et qu'ils sont « prêts à accepter une sanction appropriée en temps voulu ». Une telle procédure donne carte blanche aux autorités pour infliger des peines arbitraires. »

□ La position du TAF exprimée dans sa décision du 17 août 2017 susmentionnée a également été mentionnée dans le dernier rapport de la Rapporteuse spéciale sur la situation des droits de l'homme en Érythrée du 25 juin 2018. La rapporteuse, qui constate clairement dans ce rapport qu'aucun progrès n'a été réalisé en Érythrée depuis le précédent rapport de 2016, pointe spécifiquement la Suisse du doigt en ces termes :

« 99. En Suisse, les Érythréens continuent de constituer le groupe le plus important de demandeurs d'asile et leur situation a suscité une grande attention de la part du public. Suite à sa décision de février 2017, le Tribunal administratif fédéral suisse a adopté une deuxième décision en août 2017, par laquelle il a conclu que les Érythréens ayant effectué le service national érythréen ne courraient pas nécessairement le risque d'être rappelés ou punis s'ils retournaient dans leur pays.

100. Au début de 2018, le Secrétaire d'État aux migrations suisse a décidé de réexaminer le statut de résident provisoire de 3 000 Érythréens, l'objectif final étant d'organiser leur retour au pays s'ils n'obtenaient pas un accord de réadmission. La Rapporteuse spéciale est pleinement consciente des pressions considérables qui s'exercent au niveau national pour réduire le nombre important de demandeurs d'asile érythréens en Suisse. Cependant, ces personnes, parmi lesquelles figurent de nombreux enfants non accompagnés, fuient une situation catastrophique en matière de droits de l'homme, et un changement de politique concernant leur accès à la protection serait difficile à justifier en l'absence d'évolution significative sur le terrain. »

Il convient également de noter que cet arrêt du TAF a été porté devant le Comité contre la Torture.

□ Finalement, l'arrêt du TAF du 10 juillet 2018, a lui aussi, fait l'objet de vives critiques. Par exemple, dans un communiqué de presse, l'OSAR parle d'un «arrêt négligent» qui met en péril la notion de protection inhérente au droit d'asile .

Il ressort de rapports indépendants des droits de l'homme et des informations susmentionnées que le revirement politique opéré par la Suisse n'est pas conforme aux informations disponibles sur la situation en Erythrée, lesquelles ne permettent aucunement de conclure à une amélioration de la situation des droits de l'homme dans ce pays. Dans une décision du Comité contre la torture de décembre 2018, le Comité conclut ainsi par exemple que « le renvoi du requérant en Erythrée constituerait une violation de l'article 3 de la Convention » .

De la décision attaquée, il ressort également qu'il aurait été tenu compte des informations contenues dans le dernier rapport AIDA « Country Report Switzerland ». De ce rapport, il ressort pourtant également clairement que la Suisse est le seul pays de l'Union européenne à adopter des décisions de retour en Erythrée :

"In June 2016, the SEM changed its policy regarding Eritrea. It stated that persons who left Eritrea illegally and had previously never been called to the military service, exempted from military service, or released from military service, will no longer be recognised as refugees. In January 2017, the Federal Administrative Court also changed its practice and ruled that the illegal exit of Eritrea can no more, in itself, justify the recognition of refugee status and that additional individual elements are required.²⁸⁵ Confirming a more restrictive approach regarding Eritrean cases, the Court subsequently found, in August 2017, that the return of Eritrean nationals could not be generally considered as unreasonable. Thus, noting that the situation in Eritrea has improved significantly since 2005, the Court estimated that persons whose asylum request was rejected and who have already done their military service as well as those who "settled" their situation with the Eritrean State and benefit from the status of so-called "diaspora member", were not under the threat of being convicted or recruited for the national service. 2 (...)

This practice change has been criticised by the Swiss Refugee Council and others, as it does not seem justified by the current country of origin information (COI) or the difficulty to obtain reliable COI.²⁸⁹ In December 2018, the United Nations Committee against Torture ruled that the expulsion of an Eritrean national would constitute a violation of Article 3 of the Convention.²⁹⁰ Following a negative decision taken by the SEM, the Federal Administrative Court had declared the appeal filed doomed to failure, by a single-judge procedure. It had thus required the payment of an advance fee of 600 CHF despite the claimant's proven indigence. The Committee considered that the examination carried out under this procedure was anticipated and summary, whereas the complainant's allegations were plausible, particularly in view of the disastrous human rights situation in Eritrea. "

De la décision attaquée, il n'apparaît ainsi pas que la partie adverse ait tenu raisonnablement compte des informations susmentionnées et de la pratique unique des autorités suisses, pourtant largement critiquée, tant par les organisations indépendantes des droits de l'homme que par les Nations Unies.

Dans un récent arrêt du 20 juin 2019 (n° 222 988), Votre Conseil a ordonné la suspension d'une décision de transfert d'un Erythréen vers la Suisse sur base des considérations suivantes :

« Het AIDA-rapport benadrukt dat deze praktijkwijziging door de Swiss Refugee Council en andere is bekritiseerd, omdat deze wijziging niet door de actuele 'country of origing information' (hierna: COI) of door de mogelijkheid om betrouwbare COI te verkrijgen, wordt gerechtvaardigd. Volgens het rapport lijkt de praktijkwijziging één van de factoren te zijn die een invloed hebben op de veranderende statistieken. Aangezien de informatie over en kritische noten op de voormelde praktijkwijziging niet alleen voorkomen in rapporten die door de verzoekende partijen worden aangehaald, maar tevens in het door de minister zelf gehanteerde AIDA-rapport, kan de minister dan ook niet voorhouden dat zij van de informatie geen kennis had, of niet minstens had moeten hebben. Ook kan zij niet voorhouden dat het feit dat verzoeken om internationale bescherming met betrekking tot Eritrea, in Zwitserland een specifieke, andere behandeling krijgen, en dat Zwitserland als enig Europees land verwijderingsbeslissingen naar Eritrea neemt, niet relevant zou zijn bij het nemen van een overdrachtsbeslissing ten aanzien van een Eritrese onderdaan. (...)

Gelet op het bovenstaande kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat de minister heeft nagelaten om bij het treffen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van de verzoekende partij naar Zwitserland.

Een schending van het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM wordt prima facie aannemelijk gemaakt en de minister heeft nagelaten om een deugdelijk en rigoureuus onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM door te voeren. »

□ *Du risque que le requérant ne bénéficie pas en Suisse d'un recours effectif contre la décision négative d'asile*

De la décision attaquée, il apparaît que le requérant pourra faire appel de la première décision négative d'asile s'il n'a pas encore fait usage de cette possibilité.

Si cette possibilité existe en théorie, il convient cependant de constater que la pratique raconte une histoire quelque peu différente. Dans une décision du Comité contre la torture de décembre 2018, il apparaît ainsi clairement que les demandeurs d'asile qui n'ont pas les moyens financiers pour se payer le coût d'un avocat peuvent voir leur demande d'assistance judiciaire rejetée et voir leur recours déclaré irrecevable :

« Vu son manque de moyens financiers, le requérant a demandé une dispense des frais de procédure. Par décision incidente du 22 avril 2016, le TAF a rejeté sa demande, tout en précisant qu'à défaut de paiement d'une avance de frais de 600 francs suisses, le recours serait déclaré irrecevable. Pour arriver à cette conclusion, le TAF a procédé à une appréciation anticipée et sommaire des preuves pour déterminer quelle pourrait être l'issue vraisemblable de la procédure et a révélé que les conclusions formulées dans le recours paraissaient d'emblée vouées à l'échec, celui-ci ne contenant ni arguments, ni moyens de preuve susceptibles, prima facie, de remettre en cause le bien-fondé de la décision du SEM.

(...)

Considérant que les conditions légales d'une dispense de paiement des frais de procédure n'étaient pas réunies, le TAF a donc rejeté la demande d'assistance judiciaire totale et a invité le requérant à verser 600 francs en garantie des frais de procédure présumés, faute de quoi le recours serait déclaré irrecevable. Le 17 mai 2016, faute de paiement, le TAF a déclaré le recours du requérant irrecevable. »

En l'absence de moyens financiers pour introduire un recours contre la décision négative précédemment reçue, rien n'indique, contrairement à ce que prétend la partie adverse, que le requérant aura la possibilité effective de contester la décision de manière effective. De ce fait, le requérant court le risque d'être renvoyé en Erythrée alors que la situation des droits de l'homme dans ce pays est bien connue.

A cet égard, le requérant se réfère au dernier rapport de la Rapporteuse spéciale sur la situation des droits de l'homme en Erythrée du 25 juin 2018 qui conclut à un tableau bien sombre de la situation des droits de l'homme dans ce pays où la torture et autres actes inhumains continuent d'être commis en toute impunité, où « les détenus sont particulièrement vulnérables aux violations des droits de l'homme, notamment à la torture », et pour qui la Commission d'enquête sur les droits de l'homme estime qu'il y a des motifs raisonnables de croire que la durée du service militaire qui reste indéterminée « constitue l'asservissement d'une population entière et donc un crime contre l'humanité » .

De la décision du Comité contre la torture de décembre 2018, il ressort également que la procédure d'asile menée par les autorités suisses était émaillée de plusieurs défaillances :

- *Le requérant n'a pas eu le bénéfice d'un conseil juridique au cours de la procédure ;*
- *Il a été auditionné dans une langue autre que sa langue maternelle en dépit de sa demande expresse à cet égard ;*
- *Les autorités suisses ont justifié leur décision sur la contestation de l'authenticité des documents produits par le requérant sans que des mesures aient été prises pour en vérifier l'authenticité.*

Dans cette décision, le Comité contre la torture conclut ainsi que la Suisse « n'a pas donné la possibilité au requérant de démontrer les risques qu'il encourrait en cas de retour forcé en Erythrée. Le Tribunal administratif fédéral a procédé seulement à une appréciation anticipée et sommaire des arguments du requérant, sur la base d'une remise en question de l'authenticité des documents fournis, mais sans prendre de mesures pour vérifier celle-ci. En outre, l'exigence des frais de procédure, alors qu'il se trouvait dans une situation financière précaire, a privé le requérant de la possibilité de s'adresser à la justice afin de voir son recours examiné par les juges du Tribunal administratif fédéral. Par conséquence, en l'espèce, au vu des renseignements dont il dispose, le Comité conclut que l'absence d'un examen effectif, indépendant et impartial de la décision du SEM d'expulser le requérant constitue un manquement à l'obligation de procédure d'assurer l'examen effectif, indépendant et impartial requis par l'article 3 de la Convention. »

Il ressort de ce qui précède qu'il existe donc des défaillances structurelles en ce qui concerne l'accès à la procédure d'asile, en particulier la possibilité d'une assistance juridique gratuite pour introduire un recours contre une décision négative, ainsi qu'en particulier, la pratique de la Suisse consistant à adopter des décisions de retour à l'encontre de demandeurs d'asile érythréens.

Ce faisant, le requérant apporte un début de preuve qu'en cas de transfert en Suisse, il sera soumis à un traitement inhumain et dégradant au sens de la CEDH, étant donné les récents changements opérés en Suisse susmentionnés.

En cas de décision de transfert, il appartient à l'autorité administrative de mener une enquête approfondie sur le risque de violation de l'article 3 de la CEDH, en particulier au regard des récentes modifications, juridiques, législatives ou politiques, opérées dans le pays vers lequel le requérant sera transféré.

La partie adverse est ainsi tenue de mener une enquête approfondie et actualisée lorsqu'elle est confrontée à un risque de violation de l'article 3 de la CEDH et de lever ainsi tout doute raisonnable, quod non en l'espèce.

Il apparaît ainsi clairement que la partie adverse a violé l'article 3 de la CEDH dans son volet procédural. »

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auaad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – het zogenaamd wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens de vaste rechtspraak van het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 104). Met andere woorden: ook Dublinoverdrachten kunnen dus een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij dus ook nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 342).

2.2.3. De verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat, indien de minister een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijze had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot een ander besluit zou gekomen zijn, met name dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Zwitserland wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij geeft aan dat immers algemeen bekend is dat de Zwitserse autoriteiten het afgelopen jaar hun houding wat betreft Eritrese asielaanvragen hebben gewijzigd. Zij wijst hierbij op een uitspraak van het Zwitsers Hooggerechtshof, waarin het Hof overwoog dat Eritrese staatsburgers die hun dienstplicht hebben vervuld, bij terugkeer naar hun herkomstland over het algemeen niet worden teruggeroepen in dienstplicht of worden gestraft. Ook wijst zij op een andere arrest van hetzelfde Hof, met name een uitspraak van 17 augustus 2017, waarin een eerdere conclusie van het SEM (zijnde het Secrétariat d'état aux migrations) werd bevestigd en waarin werd gesteld dat een verwijdering naar Eritrea voor bepaalde categorieën mensen wettelijk en uitvoerbaar is.

De verzoekende partij geeft aan dat deze gewijzigde houding onderhevig is aan enorme kritiek, waarna zij verwijst naar en citeert uit een rapport van 7 juni 2017 van de Speciale Rapporteur van de VN naar

aanleiding van een uitspraak van het Zwitserse Hooggerechtshof (Bundesverwaltungsgericht/Tribunal administratif federal, D-7898/2015, 30 januari 2017).

Ook geeft zij aan dat het zeer gedetailleerd rapport van november 2018 van het Observatoire Romand niets aan de verbeelding overlaat, waarbij zij in het bijzonder wijst op p. 6 van het betrokken rapport, dat een overzicht bevat van de evolutie in de Zwitserse rechtspraak tussen 2005 en 2018. De verzoekende partij benadrukt dat Zwitserland het enige Europese land is dat verwijderingsbeslissingen met betrekking tot Eritrea uitvaardigt en geeft ten slotte aan dat de minister in de bestreden beslissing niets vermeldt van de gewijzigde mentaliteit van de Zwitserse autoriteiten omtrent asielaanvragen van Eritrese vluchtelingen. Volgens de verzoekende partij brengt zij hiermee een begin van bewijs bij dat ze bij een eventuele verwijdering naar Zwitserland het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gegeven dat zij behoort tot een kwetsbare groep die in België wel degelijk als een asielzoeker beschouwd wordt, doch in Zwitserland niet. Zij geeft aan dat dit wezenlijk obstakel in het bekomen van internationale bescherming een concretisering uitmaakt van het begin van bewijs in haar hoofde en dat zij terecht vreest dat zij bij een eventuele terugkeer naar Zwitserland een negatieve beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming zal krijgen en dus terug zal moeten keren naar Eritrea.

Verzoeker haalt vervolgens verschillende rapporten aan die wijzen op het risico op schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Eritrea.

2.2.4. In de mate verzoeker in het middel aanvoert dat hij na een overdracht aan Zwitserland het risico loopt op een gedwongen verwijdering naar Eritrea, wordt in de bestreden beslissing echter gemotiveerd dat hiervan actueel geen sprake kan zijn. Zo blijkt uit het rapport van het Observatoire Romand dat er bij gebreke aan een terugname-akkoord met Eritrea geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland kunnen worden uitgevoerd. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beide staten in de maak zou zijn. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door VN-Comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017); het Comité beval de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (AIDA-rapport p. 59-60), zodat gedwongen verwijderingen naar Eritrea momenteel zeker niet aan de orde zijn. De bestreden beslissing wijst er ook nog op dat er geen voorbeelden voorhanden zijn van gedwongen verwijderingen door Zwitserland naar Eritrea.

Verzoeker stuurt er in het middel op aan dat een afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming, gelijk staat aan een gedwongen verwijdering naar Eritrea, maar laat na concrete elementen aan te brengen die hogerstaande vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ook gewezen op het arrest van het EHRM nr. 41282/16, van 20 juni 2017, *M.O. v. Zwitserland*, waaruit volgt dat niet elke verwijdering naar Eritrea per definitie een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt en dat zulks nog steeds in elk specifiek geval moet worden aangetoond. Dit wordt in verzoekers betoog niet weerlegd.

De Raad is in deze omstandigheden van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een schending van het non-refoulementbeginsel niet zou kunnen aanklagen bij de bevoegde instanties of bij het EHRM, zoals overigens ook in de bestreden beslissing wordt gesteld

2.2.5. Verzoeker voert daarnaast aan dat hij geen daadwerkelijke toegang zal hebben tot de asielprocedure in Zwitserland. Hij verwijst uitgebreid naar het verslag van het VN-comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017) van december 2018, waarin wordt gewezen op de zeer beperkte mogelijkheden om gratis juridische bijstand te verkrijgen. Indien de voorwaarden voor kosteloze rechtsbijstand niet voldaan zijn, moet de betrokkene een vergoeding van 600 Zwitserse frank betalen, hetgeen verzoeker in de praktijk zal uitsluiten van de toegang tot een effectieve rechtsbescherming. De kritiek van het VN-comité tegen foltering houdt in dat het *prima facie* onderzoek over de slaagkansen van de administratieve beroepen van Eritrese vluchtelingen met het oog op het toekennen van kosteloze rechtsbijstand, dermate restrictief is, dat in werkelijkheid de betrokken vluchteling geen reële toegang tot de rechter heeft.

De bestreden beslissing motiveert echter dat uit het Amnesty International-rapport 2016/2017 dat zich in het administratief dossier bevindt en waar verzoeker ook zelf naar verwijst in het middel, blijkt dat een nieuwe wet voorziet in kosteloze juridische bijstand voor asielzoekers vanaf het jaar 2019. Het blijkt in casu te gaan om *Amnesty International, Report 2016-2017: The state of the World Human Rights*, waarin op p. 348 wordt vermeld dat een nieuwe wet voorziet in kosteloze rechtsbijstand voor asielzoekers vanaf 2019. Ook het AIDA-rapport waar naar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt, vermeldt dat een nieuwe asielwetgeving van kracht is sedert maart 2019 en dat daarbij wordt voorzien in kosteloze rechtsbijstand (p. 13). In de bestreden beslissing wordt verder uitdrukkelijk gemotiveerd dat Zwitserland uitdrukkelijk instemde met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, §1, d van de Dublin III-verordening, hetgeen impliceert dat verzoeker er de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen, dat zal worden beschouwd als een navolgend verzoek of een verzoek tot

revisie ("subsequent application" of "request for re-examination"). Er wordt verwezen naar het AIDA-rapport dat vermeldt dat er een specifieke procedure is voorzien voor navolgende verzoeken (pagina 54).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de door verzoeker aangeklaagde behandeling van de asielprocedure in Zwitserland (die betrekking had op de periode 2014-2016 en) die aanleiding heeft gegeven tot de beslissing van het VN-comité tegen foltering, niet langer actueel is. Verzoeker toont met het betoog in het middel niet aan dat hij niet zal worden toegelaten tot de asielprocedure en dat hij daarbij geen effectieve toegang zal krijgen tot een rechter.

De bestreden beslissing motiveert verder dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 38, "*No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed*"). "). De Zwitserse wetgeving voorziet ook in een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (AIDA-rapport, p. 54).

Het EHRM oordeelde in zijn arrest nr. 41282/16 van 20 juni 2017, *M.O. v. Zwitserland*, dat in beginsel eerst een beroep moet worden gedaan op alle beschikbare rechtsmiddelen binnen de betrokken lidstaat (alvorens een beroep in te dienen bij het EHRM). Loutere twijfels of speculaties omtrent het resultaat van een nieuw verzoek om bescherming, stellen de betrokkene er niet van vrij om te proberen tot een oplossing te komen. (§§87-92)

Bovendien kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij aanvoert dat Eritrese beschermingsverzoeken in Zwitserland per definitie kansloos zijn. In de bestreden beslissing wordt terecht gewezen op de erkenningspercentages vermeld in het AIDA-rapport, waaruit blijkt Zwitserland in 2018 met betrekking tot Eritrea in 61,7% van de beschermingsverzoeken de vluchtelingenstatus heeft erkend en in 18,8% van de gevallen een tijdelijke verblijfsvergunning heeft toegekend. (AIDA-rapport, p. 7 en 59)

De kritische bemerkingen van verzoeker omtrent het Zwitserse asielbeleid laten dan ook niet toe te besluiten dat er in Zwitserland actueel sprake zou zijn van dermate structurele of systemische tekortkomingen dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2.6. Het middel is niet ernstig.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen, aangezien niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

C. VERHAERT

